

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΜΕ'ΙΝ ΡΗΝΤ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο λοχαγός Βάρφιλδ, ευρισκόμενος επί κεφαλής οτάκτων στο Μεξικό, την εποχή που η 'Αμερική έμάχετο για να καταλάβει και οτιοσδήποτε χώραν αυτήν, βλέπει μία μέρα έναν έναντο Μεξικανό νέον να περνά έφιππος άπ' το χωριό του καταυλισμού του και να φεύγει καλπάζων προς την πεδιάδα, παρά τις κραυγές και τους πυροβολισμούς των φρουρών. Ο λοχαγός υποψιάζεται ότι πρόκειται περί κατασκόπου και τον καταδιώκει έριππος. Έπειτα δέ από λυσσώδεις κυνηγητό, έπειδή ο μυστηριώδης νέος δέν σταματά, αναγκάζεται να πυροβολήση και να σκοτώση τ' άλογο του. Έτσι ο ύποπτος ήπειος πέφτει στα χέρια του, μα δέν πρόκειται περί νέου, άλλα περί μιας νεαρής και όμορφης νέας, μιας νεοεπιτιής και τολμηρής άμαζόνος, της 'Ιζολίνας δέ Βάργας. Ο λοχαγός Βάρφιλδ έρωτεύεται την νέα και την άλλη μέρα κιάλας πηγαίνει στο σπίτι της για να έπιτάξει για τον 'Αμερικανικό στρατό πέντε χιλιάδες βάρδια. Η έπιτάξις γίνεται χωρίς έπισημόδια, γιατί ο πατέρας της 'Ιζολίνας, ο δόν Ραμόν δέ Βάργας, συμπαθεί κρυφά τους 'Αμερικανούς. Στο σπίτι όμως του δόν Ραμόν βρίσκεται ο άνηψιός του, ο τρομερός 'Ιγούρρα ένας νέος Μεξικανός, με καρδιά ήθριου, έθρως άσπονδός των 'Αμερικανών και έρωτευμένος με την 'Ιζολίνα. Μόλις αντίκρύξει τον 'Ιγούρρα ο ύπολοχαγός Χολιγκουόρθ, όστις συνοδεύει τον λοχαγό Βάρφιλδ, γίνεται έξω φρενών, άφρίζει από λύσσα και ρίχνεται έναντίον του, για να τον σκοτώση, κραυγάζοντας: «'Ιγούρρα, σατανά, θά σ' έκδικηθώ!...». Ο 'Ιγούρρα σούει, πρός το βάθος και ο Χολιγκουόρθ τον κυνηγάει έρσιπια φρενισμένος... Δέν τόν προφτάνει, άλλ' όρkiζεται να τον σκοτώση έπαι κι' έν τόν βρή. Ο Χολιγκουόρθ μισεί τον 'Ιγούρρα κι' έχει όρκιστεί να τον έκδικήη, γιατί ο άθλιος αυτός έδολοφόρησε, μπρός στα μάτια του, τόν άδελφό του, όταν πρό έταν, τους είχε πίσαι δι' αίσχράς προδοσίας αιχμαλώτους. Στο μεταξύ ο λοχαγός Βάρφιλδ άγανά: γιατί βρίσκεται μακριά άπ' την 'Ιζολίνα. Ποθεί να την συναντήση με κάθε θυσία...

(Συνέχεια έκ του προηγουμένου)

Τώρα πεια καταλάθεινα γιατί η 'Ιζολίνα φοβόταν τόσο τόν έξάδελφό της. Ο άθλιος εκείνος ήταν ένας άλιτήριος. Φαίνεται δέ πως την άγαπούσε...

"Α, μα τους διαβόλους της Κολάσεως, δέν θ' άφηνα ποτέ και ποτέ να μου άρπάξη την άγαπημένη μου ο κολασμένος αυτός. Χίλιες φορές όχι...

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΝΤΟΜΙΝΟ

Δυό ήμέρες πέρασαν άκόμα... Δυό ήμέρες φρικτής άγωνίας κι' άνυπομονησίας. Δέν σκεπτόμουν τίποτε άλλο, παρά μόνον πως θά ξανάβλεπα την άγαπημένη μου 'Ιζολίνα.

"Έπειτα άπ' τή φασαρία ή οποία δημοιούργησεν ο Χολιγκουόρθ στην άθιένδα του δόν πάω εκεί. Δέν ήθελα, έξ άλλου, της 'Ιζολίνας, άποκαλύπτοντας έτσι ότι συμπαθούσε κρυφά τους 'Αμερικανούς.

Μά ύπάρχει Θεός για τους έρωτευμένους. Και την δευτέρα ήμέρα της άγωνίας μου, κοντά τόν βράδυ, έμαθα μια ευχάριστη είδησι. "Ότι την άλλη ήμέρα τόν βράδυ θά έδιδετο άπ' τόν αρχιστρατήγού μας ένας μεγάλος χορός, στην πόλι στην όποια είχαν έγκατασταθή τόν στρατηγείο μας.

Ο χορός αυτός ειχεν, όπως έμαθα, τόν λόγο του. Θά έκαλούντο σ' αυτόν κι' όλοι οι έντόπιοι άρχοντες και πολλοί Μεξικανοί πολίτες, για να γνωριστούν με τους 'Αμερικανούς άξιωματικούς και να δοούν με τά ίδια τους τά μάτια ότι δέν είμαστε άγριοι και βάρβαροι, όπως μας παρουσιάζαν οι Μεξικανοί στρατιώτες, οι όποιοι μας μισούσαν λυσσώδως.

Φαντάζεσθε πλέον πόσο μ' ευχάριστήσεν ή είδησις αυτή.

Μία έλπίδα, μία γλυκυτάτη έλπίδα, γεννήθηκεν άμέσως στην καρδιά μου: "Άφού στο μεγάλο αυτόν χορό θά έκαλούντο όλοι οι γύρω Μεξικανοί άρχοντες, δέν θάλειπε φυσικά και ο δόν Ραμόν δέ Βάργας, πως τόσο συμπαθούσε τους 'Αμερικανούς. Κι' άσφαλώς ο δόν Ραμόν δέν θά έρχότανε στο χορό μόνος του. Θάπαρνε μαζί του και την κόρη του...

Θά ξανάβλεπα λοιπόν την άγαπημένη μου 'Ιζολίνα. Η καρδιά μου πλημμύριζε άπό χαρά.

Κι' όταν έφτασε τόν βράδυ της έπομένης, νύθηκα γρήγορα γρήγορα, πήδησα στ' άλογο μου και ξεκίνησα για την πόλι.

Ο περίπατος αυτός δέν ήταν έντελώς άκίνδυνος. Μας τριγύριζαν άσπονδοι: έθρροι.

"Όπως είχαμε μάθει, οι Μεξικανοί πατριώτες, οι όποιοι πολεμούσαν έναντίον μας, με λύσσα για την άνεξαρτησία τους, είχαν συμμαχούσε των διαφόρους κακούργους, άκόμη δέ και 'Ινδούς φυλάρχους, φημισμένους για τή θηριωδία τους.

"Ένας άπ' τους τρομερούς αυτούς 'Ερυθροδέρμους ήταν κι' ο Χρυσός Πιάνθηρας.

Ο 'Ινδός αυτός φημιζόταν για τή γενναιότητα του, άλλα και για τή άμορφία του. Άκολουθούμενος άπό συντρόφους, δοκιμασμένους στη φωτιά των μαχών, παραφύλαγε πολλές φορές τους στρατιώτας μας και τους δολοφονούσε, όταν τους ξεμονάχιζε σ' έρημικά μέρη...

Υπήρχε λοιπόν κίνδυνος να πέσω σέ καμμία ένεδρα, μα ούτε τόν σκεφτόμου. Κάν' αυτό. Η έλπίδα πως θά συναντούσα την λατρευτή μου 'Ιζολίνα, ότι θά την έβλεπα και θά μιλούσα μαζί της, μ' έκανε να μίν σκέπτομαι άπολύτως τίποτε.

"Όταν μάλιστα πλησίαζα στην πόλι, αντίκρυσα άξαφνα μακριά τόν 'Ιγούρρα και τόν Κόκκινο Λύκο, έφιππους, να τραβάνε προς την ίδια κατεύθυνσι.

Η θρασύτης αυτή τού κακούργου έξαδέλφου της 'Ιζολίνας με κατέπληξε. «Διάβολε!... σέφθηκα. "Αν ήταν έδώ ο Χολιγκουόρθ, ο άχρειός αυτός θά την ειχε πολύ άσχημα. Μά που πηγαίνει, με τόν καταραμένο σύντροφό του; "Έρχεται στην πόλι; "Έμαθε πως θέρρη ή 'Ιζολίνα στο χορό και άποφάσισε να έρθη κι' αυτός; Χαρά στο θάρρος του!... Φοβόμαι πως θά χουμε ιστορίες...»

"Όταν έφτασα στην αίθουσα τού χορού, τήν βρήκα γεμάτη. Πολλοί άξιωματικοί βρισκόντουσαν κιάλας κι' αυτή, πολλοί Μεξικανοί άρχοντες και περισσότερες κυρίες και δεσποινίδες...

Η καρδιά μου χτύπησε δυνατά.

Ήταν δυνατόν να μίν έλθη κι' ο δόν Ραμόν με την κόρη του, στη γιορτή αυτή;

Η κυρίες κι' ή δεσποινίδες ήσαν ντυμένες πολυτελέστατα και κομψότατα. Μερικές φορούσαν μάσκες, άλλες έκρυβαν τόν πρόσωπό τους κάτω άπ' την μετάξινη 'Ισπανική τους καλύπτρα κι' άλλες είχαν τόν πρόσωπό τους έντελώς άκάλυπτο.

Πολλές επίσης κυρίες, και άνδρες, ήταν μεταμφιεσμένοι. Φορούσαν έντόπιες χτυπητές στολές, ή όποιες τους πηγαίναν θαυμάσια.

Μεταξύ των 'Αμερικανών ά-

Είδα τόν 'Ιγούρρα και τόν Κόκκινο Λύκο έφιππους...

ξίωματικῶν, διέκρινα ἐπίσης καὶ ἀρκετοὺς ἀξίωματικούς Μεξικανούς, μὲ τὶς λαμπρὲς στολὲς των. Ἦσαν οἱ αἰχμάλωτοι μας, οἱ ὅποιοι εἶχαν ἀφεθῆ ἑλευθεροί, γιὰ νὰ λάβουν μέρος στὸ χορὸ, ἀφοῦ ἔδωσαν πρῶτα τὸ λόγο τῆς τιμῆς των, ὅτι δὲν θὰ κάνουν κατάχρησι τῆς ἐλευθερίας των.

Ἡ μουσικὴ εἶχεν ἀρχίσει πειὰ καὶ τὰ ζευγί των χορευτῶν ἐστροβιλιζόντο γύρω μου, χαρούμενα κι' ἑλαφρά.

Μὰ ἐμένα δὲν μ' ἐνδιέφερε ὁ χορὸς.

Ἡ σκέψις ἡ δική μου πετοῦσε στὴν Ἴζολίνα...

Εἶχεν ἔρθει ἀραγε στὸ χορὸ ; Ἦταν μετεμφιεσμένη ; Φοροῦσε προσωπίδα ;

Πῶς θὰ τὴν ἀνεγνώριζα. Θεέ μου !

Ἐκτός ἂν μοῦ ἔδινε μόνι τῆς γνωριμίας, βλέποντάς με νὰ γυρίζω ἀπελπισμένως μεταξὺ τῶν χορευτῶν. Ἐγὼ δὲν φοροῦσα προσωπίδα. Συνεπῶς θὰ μ' ἀνεγνώριζεν ἀμέσως μόλις μ' ἔβλεπε...

Μὲ τὴν σκέψις αὐτὴ ἀρχισα νὰ τριγυρίζω στὴν αἶθουσα, κυττάζοντας προσεκτικὰ ὅλες τὶς χορευτρίες καὶ ἰδίως ἐκεῖνες ποὺ φοροῦσαν μάσκα.

Ξαφνικὰ ἓνα ντόμινο τράθηξε τὴν προσοχή μου. Ἐνα κίτρινο μεταξωτὸ ντόμινο, ποὺ τὸ ἀντίκρουσμά του ἔκαμε τὴν καρδιά μου νὰ σπαρταρήσῃ, ὡς τὸ ψάρι στ' ἀγκίστρι...

Ἡ νέα ποὺ φοροῦσε τὸ ντόμινο αὐτὸ, εἶχε τὸ ἀνάστημα καὶ τὴ χάρι τῆς Ἴζολίνας.

—Αὐτὴ εἶνε! ψιθύρισα παραγμένος.

Μὰ συγχρόνως δάγκωσε τὴν καρδιά μου τὸ φέιδι τῆς ζήλειας...

Τὸ κίτρινο μεταξίνο ντόμινο χόρευε αὐτὴ τὴ στιγμὴ μ' ἓναν ἀξίωματικὸ τῶν δραγόνων, νέο καὶ ὠραῖο...

Ἐζήλευα, ἐζήλευα ὅσο δὲν λέγεται καὶ δὲν περιγράφεται...

Ὁ ἀξίωματικὸς αὐτὸς τῶν δραγόνων ἦταν περίφημος γιὰ τὶς κατακτήσεις του, μεταξὺ τοῦ ὠραίου φύλου. Κι' αὐτὴ τὴ στιγμὴ κρατοῦσε τὴν Ἴζολίνα στὴν ἀγκαλιά του καὶ ἐστροβιλιζέτο μαζὺ τῆς...

Θεέ μου, ἐκινδύνευα νὰ τρελαθῶ ἀπ' τὴ ζήλεια μου!..

Τί ἔπρεπε νὰ κάμω ; Τί ἄλλο, παρὰ νὰ παρακολουθῶ τὸ ζευγάρι αὐτὸ, ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ σταματοῦσε ὁ χορὸς καὶ θὰ χωρίζοντο. Αὐτὸ ἔκαμα κι' ἐγώ. Μὰ ὁ χορὸς κράτησεν ἄρκετά. Ἐχόρευαν βάλς καὶ τὴν ἴδια αὐτὴ στιγμὴ, ἡ καρδιά μου σπαράζοταν...

Τί μαρτύριο, Θεέ μου!..

Τέλος ὁ χορὸς ἐτελειώσε. Ὁ ἀξίωματικὸς ὠδήγησε τὴν ντάμα του στὴ θέσι τῆς, ἀλλὰ δὲν ἔφυγεν ἀπὸ κοντὰ τῆς. Ἐμεινεν ἐκεῖ πλάι τῆς κι' ἀρχισε νὰ συζητῆ μαζὺ τῆς, ψιθυριστά.

Τί ἔλεγαν ; Ἀσφαλῶς ἐρωτοτροποῦσαν. Μὴν μπορῶντας λοιπὸν νὰ συγκρατηθῶ ἄλλο, πλησίασα μὲ τρόπο κοντὰ τους. Πλησίασα κι' ἄκουσα τὴν ψιθυριστὴ φωνὴ τοῦ κίτρινου ντόμινου. Ὁ, δὲν ὑπῆρχε καμμιά ἀμφιβολία πλέον. Ἦταν ἡ Ἴζολίνα, ἡ πολυαγαπημένη μου Ἴζολίνα!..

Ὁ ἀξίωματικὸς τῶν δραγόνων τὴν παρακαλοῦσε τώρα νὰ βγάλῃ τὴ μάσκα τῆς καὶ νὰ τοῦ δείξῃ τὸ ὠραῖο τῆς πρόσωπο. Ἡ νέα ἐφαίνετο διστακτικὴ... Ἄν μποροῦσα, θὰ ἔκανα κι' ἐγὼ τὶς παρακλήσεις μου μὲ ἐκεῖνες τοῦ καθάλλιέρου τῆς, γιὰ νὰ δῶ, ἐπὶ τέλος, τὸ πρόσωπό τῆς... Ἀδημονοῦσα, ἀγωνιοῦσα, ὑπέφερα...

Ἐπὶ τέλος εἶδα τὴν νέα νὰ σηκῶν τὸ χέρι τῆς, γιὰ νὰ λύσῃ τὸ κορδόνι τῆς μάσκας τῆς κι' ἀνέπνευσα μ' ἀνακούφισι.

Ἐτραύλισα οἰά :

—Θεέ μου, ὅσοε μου τὴ δύναμι ποὺ μοῦ χρειάζεταιαι... Θεέ... Μὰ δὲν πρόλαθα νὰ τελειώσω τὴ φράσι μου. Ἐκεῖνο ποὺ ἀντίκρουσα ἀξαφνὰ μ' ἔκανε νὰ σαστίσω, νὰ τὰ χάσω κυριολεκτικῶς...

Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ ἐξφώνιζα, ὡς τρελλός.

Μόλις τὸ κίτρινο ντόμινο τράθηξε τὴ μάσκα του, καὶ πρόβαλε τὸ πρόσωπό τῆς, κι' αὐτὸς ὁ καθάλλιέρου τῆς ἔκαμε ἓνα βῆμα πρὸς τὸ πίσω ξαφνιασμένος.

Παντοδύναμε Θεέ!..

Ἡ ντάμα του ἦταν... μαύρη!..

Ἦταν μιὰ Αἰθιοπίς, μὲ σκοῦρο δέρμα καὶ χοντρά κόκκινα χεῖλη...

Τὸ θέαμα αὐτὸ μ' ἀναστάτωσε, ἀλλὰ καὶ μ' εὐχαρίστησε στὸ βάθος. Δὲν ἦταν ἡ Ἴζολίνα λοιπὸν αὐτὴ ποὺ ἀκούγε τέτοιαν ὠρα, τὰ ἐρωτόλογα τοῦ ὠραίου ἀξίωματικῶ. Τί χαρά!..

Ἡ δύστηνη μαύρη, βλέποντας τὴν κατὰπληξι τοῦ καθάλλιέρου τῆς, ἐσάστισε. Μὰ αὐτὸ κράτησε μονάχα μιὰ στιγμὴ. Ἐπειτα, ἐνῶ ὁ ἀξίωματικὸς τῶν δραγόνων ἀπεμακρύνετο ἀπὸ κοντὰ τῆς, ξαναφῆρεσε τὴν προσωπίδα τῆς, διέσχισε τὴν αἶθουσα τοῦ χοροῦ κι' ἔφυγε ντροπιασμένη.

Ποῦ πῆγαινε ; Ξαναγύριζεν ἀσφαλῶς σπῆτι τῆς. Αὐτὴ τὴν ἐντύπωσι εἶχα, ὁ ἀνόητος.

Σὲ λίγο ἔξεχασα τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ κι' ἀρχισα νὰ γυρίζω ἀνάμεσα στοὺς χορευτὰς, μὴπως ἀνακαλύψω τὴν Ἴζολίνα. Μὰ μάταια τὴν ἀναζητοῦσα. Δὲν φαίνετο πουθενά...

Γιὰ νὰ κάμω κουράγιο, πλησίασα στὸ κυλικεῖο καὶ ἔπια δὸ ποτήριον ἑλεκτοῦ κρασιῦ. Τὸ κρασί αὐτὸ μοῦδῶσε καινούργιες δυνάμεις. Γεμάτος ἐλπίδες πάλιν, ἀρχισα νὰ ἐρευνῶ γιὰ ν' ἀνακαλύψω τὴν Ἴζολίνα...

Ξαφνικὰ, ἓνα γαλάζιο ντόμινο ἔπεσε στὰ μᾶτια μου. Κι' αἰσθάνθηκα πάλιν κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ὅτι αἰσθάνθηκα δταν ἀντίκρουσα τὸ κίτρινο ντόμινο. Ἡ νέα ποὺ φοροῦσε τὸ γαλάζιο ντόμινο, εἶχε τὸ ἀνάστημα καὶ τὸ κομψὸ σῶμα τῆς Ἴζολίνας δὲ Βαργὰς. Τὴ φορὰ αὐτὴ δὲν γελιόμουν. Εἶχα ἀνακαλύψει, ἐπὶ τέλος, τὴν ἀγαπημένη μου!.. Κι' ὅταν ξαναρχίσει ὁ χορὸς, πλησίασα τὸ γαλάζιο ντόμινο καὶ τοῦ ζήτησα νὰ χορεύῃ μαζὺ μου.

—Εὐχαρίστω, μοῦ ἀπάντησεν ἡ νέα, μὲ μιὰ φωνὴ ὅμως ἀλλογενή, ποὺ δὲν ἔμοιαζε μὲ τῆς Ἴζολίνας.

Ἐφριζα!..

Ὡστε καὶ πάλιν εἶχα ἀπατηθῆ ;

Ὡστε δὲν ἦταν ἡ ἀγαπημένη μου ;

Θὰ εἶνε καμμιά χαριτωμένη Γαλλίς, ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ βρίσκονται στὸ Μεξικὸ, σκέφθηκα. Κι' ἔπειτα, γιὰ νὰ ξεχάσω τὸν πόνο μου, ρίχθηκα μαζὺ τῆς στὸ χορὸ. Ἐχορέψαμε βάλς καὶ τὸ χορέψαμε τόσο καλά, τόσο πετυχημένα, ὥστε σιγά-σιγά οἱ ἄλλοι χορευταὶ σταμάτησαν κι' ἀρχισαν νὰ προσέχουν μονάχα ἐμᾶς τοὺς δύο. Ὁ θρίαμβός μας ἦταν μεγάλος...

Κι' ὅταν πειὰ τελειώσε ὁ χορὸς, ὠδήγησα τὴν ντάμα μου σὲ μιὰ ἄκρη τῆς αἰθούσας, τὴν ἔβαλα νὰ καθῆσῃ καὶ τὴν παρακάλεσα νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ καθῆσω κοντὰ τῆς.

—Εὐχαρίστω, κύριε, μοῖ: ψιθύρισε αὐτὴ.

—Καὶ θὰ δεχθῆτε νὰ ξαναχορέψουμε μαζὺ ; τῆς εἶπα.

—Ἄν τὸ ἐπιθυμῆτε, ναί.

—Ὁ, τὸ ἐπιθυμῶ πολὺ.

—Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν ἐδῶ μέσα καμμιά ἄλλη γυναῖκα, γιὰ τὴν ὁποία νὰ ἐνδιαφέρεστε ;

—Ὅχι. Μονάχα μὲ σᾶς ἐπιθυμῶ νὰ χορέψω.

Μόλις εἶπα τὰ λόγια αὐτά, ἡ ντάμα μου ἔκαμε μιὰ ἀπότομη κίνησι. Τί ἐσήμαινε αὐτὸ ;

Θὰ συγκινήθηκε ἀπ' τὸ κοπιμᾶν ποὺ τῆς ἔκαμα, σκέφθηκα.

Ἄ, τί ἡλίθιος ποὺ ἤμουν, τί ἡλίθιος!..

Ξαφνικὰ ἡ ντάμα μου μοῦ εἶπε οἰά :

(Ἄκολουθεῖ)

Ὁ Χρυσὸς Πάνθηρας